

תפ"ח 10836/05/13 - מדינת ישראל נגד טדי נס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 10836-05-13 מדינת ישראל נ' נס(עציר)

כב' השופטת שרה דותן - אב"ד
כב' השופט אבי זמיר
כב' השופט ירון לוי

מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד גלי חצב
טדי נס (עציר) באמצעות ב"כ עו"ד צחי רז

המאשימה
נגד
הנאשם

הכרעת דין

-בדלתיים סגורות-

ניתן בזאת צו איסור פרסום על שמותיהם של המתלוננת (הקטינה) ושל אמה, ועל כל פרט שיש בו כדי להביא לזיהויין.

כב' השופט אבי זמיר:

האישומים

1. כתב האישום (המתוקן) בתיק זה מחזיק שלושה אישומים, הנוגעים בעבירות הבאות: סחר בבני אדם, אינוס, מעשה מגונה, שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה, החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, פרסום וניסיון פרסום תועבה ובו דמותו של קטין.

הפרשה כולה נסובה סביב שלוש דמויות: הנאשם - יליד 4.3.71, אזרח ותושב ישראל; א.א. - קטינה ילידת 2001, ילידת ותושבת כפר בגיאורגיה (להלן: "הקטינה"); נ.צ. - אמה של הקטינה, המתגוררת יחד עמה(להלן: "האם").

אציין כבר עתה, כי בגין פרשה זו הוגש כנגד הנאשם והאם כתב אישום בבית משפט בגיאורגיה; השניים הורשעו ונדונו למאסר (הנאשם - שלא בפניו). אדרש בהמשך להליך שם ולעדויות שניתנו בו לפי העניין והצורך.

2. בתמצית אקדים ואומר, כי על פי הנטען באישום הראשון, במהלך חודש מרץ 2011 הכירו הנאשם והאם זה את זה באמצעות אתר אינטרנט בשם "Odnoklassniki" (להלן: "האתר"). הנאשם נהג לשלוח לאם סכומי כסף קבועים

במשך חודשים. בתמורה, האם אפשרה לנאשם לבצע בקטינה עבירות מין וכן לצלם את גופה. הצילומים בוצעו בגיאורגיה, הן במעמד הנאשם והאם יחדיו, והן ע"י האם לבדה, אשר שלחה לאחר מכן את הצילומים אל הנאשם. אישום זה מייחס אפוא לנאשם עבירות של סחר בבני אדם, אינוס, מעשים מגונים וייצור חומרי תועבה.

עניינו של **האישום השני** הוא עבירה של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, זאת בגין חומרי התועבה שנתפסו על גופו של הנאשם ובביתו ביום 8.4.13. אישום זה אינו שנוי למעשה במחלוקת, אך אפרט בכל זאת בהמשך את הראיות שמבססות אותו.

עניינו של **האישום השלישי** הוא עבירות של פרסום וניסיון פרסום של פרסומי תועבה הכוללים דמות של קטין, זאת בעיקר בהתבסס על תכתובות מתיבת מייל שאותה מייחסת המאשימה לנאשם. גם עניין זה, ככל שהוכחש, הוכחש בלשון רפה, אך גם כאן אפנה לראיות הברורות שמבססות אישום זה.

הראיות

3. במהלך מעצרו של הנאשם ביום 8.4.13 נתפסו חומרים רבים בביתו וברשותו, כולל בתיק תפילין. דוחות התפיסה, הסימון והפקת החומרים הוגשו בהסכמה (ת/12, ת/40 - ת/42, ת/63, ת/64, ת/72 - ת/80, ת/95, ת/108, ת/109). בתמונות ובסרטונים ניתן לראות את הנאשם, את הקטינה ואת אמה, ובחלק מהסרטונים גם לשומעם. אלו הן הראיות המשמעותיות והחזקות ביותר, שאינן משתמעות לשתי פנים, ושיש בהן, אפילו כשהן לעצמן, לבסס באופן חד-משמעי את ההאשמות העיקריות, ללא כל עדות נוספת.

המאשימה כללה בסיכומיה טבלה, בה ריכזה ופירטה את הממצאים הרלוונטיים מתוך מוצגים אלה, וייחסה כל אחד ממצאים אלה לאישומים הנטענים. מצאתי את הטבלה מדויקת, ואביא אותה כאן, בשינויים קלים:

הסעיף בכתב האישום	התיאור בכתב האישום	המוצג	המיקום במוצג	הערות
6(ב)(1)	תמונות בהן הקטינה שוכבת על המיטה כשלגופה תחתונים בלבד, כשהיא מחליפה בין סוגי תחתונים שונים.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקייה 12_113 תמונות 2379-2546	
6(ב)(2)	תמונות בהן הקטינה לבושה גרביונים מתחרה שחורה, ופלג גופה העליון חשוף, כולל תמונות המתמקדות באיבר מינה מבעד לגרביונים.	ת/73 א'	דיסק 1 תיקיית Next day תמונות 2239-2269	
6(ב)(3)	תמונות וסרטון בהן הקטינה מסיטה את תחתונה וחושפת את איבר מינה, ובחלקן אף מפסקת אותו.	ת/73 א'	דיסק 1 תיקיית Next day (סרטון) 2291 תמונות 2298-2312	

בסרטון ניתן לשמוע את הנאשם והאם מפצירים בקטינה לשתות (תרגום הנאמר בת/13א')	דיסק 1 תיקיית Next day 2316(סרטון) תמונות 2326-2328	ת/73 א'	תמונות וסרטון בהן הקטינה שכובה על המיטה בתחתונים שחורים ובידה כוס יין.	6(ב)(4)
		ת/73 א'	תמונות בהן הנאשם מפסק את איבר מינה של הקטינה.	6(ב)(5)
	דיסק 1 תיקיית Next day תמונות 2273-2276	ת/73 א'	תמונות בהן צולמה הקטינה במיטה ביחד עם הנאשם כשהוא מחבק אותה ובהמשך מפשית אותה מגרביוניה ותחתוניה.	6(ב)(6)
	דיסק 1 תיקיית Next day 2316(סרטון) תמונות 2326-2328		תמונות בהן הנאשם מנשק את איבר מינה החשוף של הקטינה.	6(ב)(7)
	דיסק 1 תיקיית Next day תמונות 2278-2282 2341-2343		תמונות בהן הקטינה עומדת על ברכיה, והנאשם מצלם את ישבנה ובחלקן נ.צ. מפשקת את ישבנה והנאשם מצלם את פי הטבעת שלה.	
	דיסק 1 תיקיית Next day תמונות 2347-2450	ת/73 א'	תמונות בהן הקטינה שוכבת ערומה על המיטה והנאשם מחדיר את אחת מאצבעותיו לתוך איבר מינה.	6(ב)(9)
	דיסק 1 תיקיית Next day תמונות 2342-2345	ת/73 א'	תמונות של איבר מינה וישבנה החשופים של הקטינה.	6(ב)(10)
	דיסק 1 תיקיית next day סרטון- 2207 דיסק 2 תיקיית canoni ni תיקיית new folder סרטון 2202	ת/73 א'	סרטון בו נראות הקטינה ונ.צ. מתפשטות ונותרות עם תחתונים בלבד ונכנסות יחדיו לאמבטיה.	6(ב)(11)
	דיסק 1 תיקיית next day סרטון- 2291 סרטון 2285	ת/73 א'	סרטון בו נראית הקטינה לבושה בתחתונים בלבד ומייבשת את שיערה באמבטיה. בעוד הנאשם מתמקד בחזה שלה, בישבנה, בהמשך מסיט את תחתוניה ומתמקד באיבר מינה וכן מפשיל את תחתוניה ומצלם את ישבנה החשוף.	6(ב)(12)

6(ב)(13)	סרטון בו נראית הקטינה יושבת עירומה על המיטה ומפסקת את רגליה ומפסקת את איבר מינה בפני הנאשם.	ת/73 א'	דיסק 1 תיקיית next day סרטון 2337 דיסק 2 תיקייה 12_113 סרטון mvi2528	שני הסרטונים עם שמע וניתן לשמוע את הנאשם נותן הוראות לקטינה לפסק את איבר מינה ולשחק עם האצבעות (תרגום: ת/13 א')
6(ב)(14)	סרטון בו נראית הקטינה יושבת ערומה על המיטה ובוכה בעוד הנאשם מורה לה לפסק את רגליה ואת איבר מינה והיא מבצעת את הוראותיו. בהמשך מורה לה הנאשם לנעול מגפים שחורים ומאלץ אותה להצטלם איתם בתנוחות פורנוגרפיות שונות בעוד הקטינה בוכה, בין היתר כשהיא נעמדת מעליו ברגלים מפוסקות, או נשענת על גופו עם רגל אחת מקופלת.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקיית nin vid סרטון - nini4 דיסק 2 תיקיית 12_113 Mvi2529	4-Nini - רואים את הנאשם לאורך כל הסרטון, כאשר ישנה מצלמה נוספת בידו. Mvi2529 הקטינה בוכה. ניתן לשמוע את האם והנאשם נותנים לה הוראות (תרגום: ת/13 א')
6(ב)(15)	סרטון בו נראית הקטינה יושבת על המיטה לבושה והנאשם מנשק אותה ארוכות על פיה.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקיית 12_113 סרטון mvi2594 דיסק 2 תיקיית Ninvid סרטון bandito	mvi2594. רואים את הנאשם בתחילת הסרטון מכון את המצלמה, לאחר מכן נראה באופן ברור בדקה 01:19, עת שמנשק את הקטינה בפה. bandito- הנאשם נראה מנשק את הקטינה מדקה 01:00.

הנאשם נראה באופן ברור	דיסק 2 תיקיית- ninvid סרטון babi דיסק 2 תיקיית nin vid סרטון ninis first time	ת/73 א'	סרטון בו נראית הקטינה לבושה והנאשם מנשק אותה על פיה. בהמשך בעודה על המיטה הנאשם מפשיט אותה מבגדיה. הנאשם נראה מצלם את הקטינה בגרביונים ומתמקד באיבר מינה, לאחר מכן מצלם אותה עם תחתונים. בהמשך, הקטינה שוכבת על המיטה בעוד הנאשם שופך עליה שמן והוא והאם מורחים את גופה של הקטינה בשמן, כאשר הנאשם מעסה את אזור החזה שלה. בהמשך מוריד הנאשם מעט את תחתוניה ומעסה את איבר מינה מבחוץ. לבקשת הנאשם הקטינה מתהפכת על ברכיה בעוד המצלמה מצלמת את אחוריה כאשר הנאשם מעסה את ישבנה ובהמשך מחדיר את אצבעותיו בין ישבנה ומעסה את אזור פי הטבעת ואיבר המין שלה בעוד הקטינה נרתעת ממנו פעם אחר פעם. בהמשך אווז הנאשם באיבר מינו ומתחיל להחליקו הלך ושוב בין פלחי עכוזה של הקטינה מספר רב של פעמים בקצב הולך וגובר. בהמשך הנאשם מאונן לעצמו עד הגיעו לפורקן מיני בסמוך לישבנה של הקטינה, אשר נראית סולדת ממעשי הנאשם ומיד לאחר מכן הולכת לחדר האמבטיה.	6(ב)(16)
	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות ,16,17,21	ת/73 א'	תמונות בהן הנאשם מנשק את הקטינה על פיה.	11(ג)(1)
	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 25-30, 109, 62	ת/73 א'	תמונות בהן הנאשם מפשיט את הקטינה מבגדיה ומלקק את איבר מינה מבחוץ.	11(ג)(2)
	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 35-38		תמונות בהן הקטינה לבושה והנאשם מכניס את ידו לחולצתה ונוגע באזור החזה שלה.	11(ג)(3)
	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 42-57		תמונות בהן הנאשם מפשיל את מכנסיה ותחתוניה של הקטינה ונוגע עם אצבעותיו באיבר מינה מבחוץ.	11(ג)(4)
	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 58-60		תמונות בהן הנאשם נשכב על המיטה במלון, ומשכיב את הקטינה עליו תוך שהוא מפשיל את בגדיה התחתונים וחושף את איבר מינה וישבנה.	11(ג)(5)

11(ג)6	תמונות בהן הנאשם שוכב ערום על המיטה לצד הקטינה כאשר גם היא ערומה, תוך שהוא מפסק את איבר מינה, ומחדיר את אצבעותיו לתוך איבר מינה בין השפתיים הפנימיות.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 76-80, 112-114
11(ג)7	תמונות בהן הנאשם שוכב על גבו ומחזיק באיבר מינו כאשר הוא מכוון את ראשה של הקטינה, וזאת בניגוד לרצונה, לעבר איבר מינו.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 82,84
11(ג)8	תמונות בהן הנאשם מאלץ את הקטינה בניגוד לרצונה לאחוז באיבר מינו החשוף.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 85
11(ג)9	תמונות בהן הנאשם עירום ומצמיד את הקטינה, בניגוד לרצונה, אליו ומחבקה כאשר לגופה תחתונים בלבד.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 86-89
11(ג)10	תמונות בהן הנאשם משכיב את הקטינה על המיטה, מפשיל את תחתוניה, גוהר מעליה ומצמיד את איבר מינו לאיבר מינה ובהמשך אף נשכב מעליה.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 90-98
11(ג)11	תמונות בהן הנאשם שוכב ערום על גבו על המיטה והקטינה שוכבה עליו.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 99-103
11(ג)12	תמונות בהן נראה הנאשם נוגע באיבר מינה של הקטינה עם אצבעותיו ובהמשך, בעוד הקטינה שוכבת על גבה ורגליה מורמות כלפי מעלה, מחכך ונוגע הנאשם עם איבר מינו בין שפתי הפות שלה ופלחי עכוזה, ומגיע לידי פורקן על איבר מינה.	ת/73 א'	דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 115-143
11(ג)13	סרטון בו הנאשם מצלם את הקטינה רוחצת באמבטיה כשלגופה תחתונים בלבד, ומורה לה לאחוז בשדיה ולהבליטם, תוך שהדבר מעורר אותו מינית. בהמשך, בניגוד לרצונה, מורה הנאשם לקטינה להפשיל את תחתוניה ולחשוף את איבר מינה והיא מבצעת זאת. לאחר מכן מורה הנאשם לקטינה להסתובב ולחשוף את ישבנה כשבהמשך הוא מעשה את ישבנה ואף מחדיר את אצבעותיו בין פלחי עכוזה ומעסה את איבר מינה. במהלך הצילומים חושף הנאשם את איבר מינו ונוגע בו. בהמשך מצלם את איבר מינה, ואף מחכך את איבר מינו ומחדירו בין שפתי הפות ופלחי העכוזה של הקטינה, תוך שהוא משפשף את איבר מינו עם ידו עד הגיעו לפורקן מיני ושפיכת זרעו על איבר מינה של הקטינה ומתעד זאת. במקביל צילמה האם את המעשים במצלמה נוספת.	ת/12 א' ת/73 א'	במקביל לסרטון מתועד גם בתמונות שנמצאות בת/73 א' דיסק 2 תיקיית Dcim תיקיית 2912_101 תמונות 104-143 בסרטון זה ניתן לשמע את הנאשם נותן הוראות לקטינה וכן את העוררות המינית בה מצוי. (תמלול) הדברים: ת/19 (א')

4. כאמור, די לצפות בראיות מזעזעות אלו כדי להגיע למסקנות חד-משמעיות, אבל יש בכל זאת מקום לסקור גם את העדויות, על מנת להשלים את התמונה ולהבין את הרקע והנסיבות של פרשה זו. העדויות, מטבע הדברים, אינן מסוגלות להעביר את התמונה כולה, תרתי משמע, ואין בשום תיאור, "פלסטי" ככל שיהיה, כדי "להתחרות" עם הראיות הטובות ביותר בהקשר זה, הצילומים עצמם.

אתחיל בקטינה. אמרתי של הקטינה שנמסרו בגיאורגיה במשטרה ובמשפט הוגשו כאן בהסכמה (ת/118, ת/119).

הקטינה העידה בחקירתה במשטרה (ת/118) כי בסוף קיץ 2011 אמרה לה אמה כי מגיע אליהם אורח מישראל, חבר של חבר של אבא, ששמו טנגי נסי, שאותו הכירה דרך אתר אינטרנט (באותה עת לא היה לשתיים מחשב אבל לאם היה מכשיר טלפון מסוג נוקיה ובו חיבור לאינטרנט). יום אחד כששבה מבית הספר, קיבל אותה בחור שהיה נראה כבן 40 - 45, ששמו טדי נס, אשר נשאר בכפר למשך יומיים. הוא אמר שהוא אוהב את הכפר שלהם, דיבר אליה יפה ובמתיקות והיה נחמד אליה; בזמן ששהה בביתם לא ביקש את תמונותיה. בסוף סתיו 2011 (את החודש לא זכרה), אמה אמרה לה שהוא הגיע שוב והוא מאוד רוצה לפגוש אותן, ועל כן עליהן לנסוע לטביליסי, לבית מלון שבו שהה. כשהגיעו למלון אמר לה הנאשם שהוא רוצה להצטלם עמה בעירום, וכי בתמורה לכך הוא יעזור למשפחתה בצורה חומרית. היא סירבה ובכתה, אבל אמה אמרה לה שהוא יעזור להן בכסף, הורידה לה את בגדיה והנאשם צילם אותה (ולאחר מכן את אמה) במצלמתו. באותו לילה הן נשארו ללון במלון.

למחרת, ולמרות שבכתה, שוב הכריחו אותה השניים להתפשט, להישאר ערומה או ללבוש פרטי לבוש שהנאשם הביא, כמו גרביונים דקים. היא קודם לבשה גרביון בצבע לבן, והנאשם צילם אותה, כל פעם בפזזה אחרת. לאחר מכן לבשה גרביון שחור שעליו דוגמאות וחורים, וגם אמה החלה לצלם אותה. הם הפשיטו אותה, ביקשו ממנה לפשק רגליים והנאשם ליטף את איבר מינה באצבעותיו, כשהאם מצלמת. לאחר מכן אמה פישקה לה את שפתי הפות, והנאשם צילם. באותו יום הן עזבו את המלון וחזרו לביתן. כששאלה את אמה מדוע צילמו אותה כך, השיבה לה זו שכך יהיה להן כסף ללחם ולא יהיו רעבות.

לאחר זמן מה אמה הביאה מצלמת "פוג'י" ואמרה שהיא נשלחה כמתנה מהנאשם, מישראל. היא טענה שהנאשם צריך עוד תמונות באמרה לה לא לספר לאף אחד, אחרת לא יהיה להן כסף לאוכל. היא הכניסה אותה לחדר, השכיבה אותה על המיטה וצילמה אותה בתנוחות שונות בעירום. היא אמרה לה שהיא תשלח את התמונות לנאשם בישראל והוא ישלח לה כסף. ואכן, בסמוך לאחר מכן אמרה לה אמה שהנאשם שלח לה מאה דולר והיא נסעה לטביליסי להביא את הכסף. הנאשם גם שלח לפטופ ואמה נסעה לאסוף אותו מטביליסי. לאחר מכן, בכל יום שלישי, אמה צילמה אותה בעירום בכל מיני מצבים ושלחה את התמונות אל הנאשם.

בחודש דצמבר 2012, אמה אמרה לה שהנאשם מגיע לטביליסי ושעליהן להגיע לשם. משהגיעו לטביליסי, אסף אותן הנאשם והם נסעו לבית מלון. שם היא שוב צולמה בעירום, תוך שהם מלמדים אותה שהיא צריכה לגעת עם היד באיבר מינה ובאזור האחורי של הגוף. באותו הלילה הן נשארו ללון בבית המלון.

למחרת, הנאשם אמר לה שהוא מתפשט ושהיא צריכה לשכב עליו, גם כן בעירום. הם עשו כן, כשאמה מצלמת. הנאשם המשיך ואמר לה לגעת באיבר מינו כשהוא חזק ועומד; אמה לימדה אותה שהיא צריכה ללחוץ על איבר המין של

הנאשם ולהזיז את היד מעלה ומטה. כשעשתה כך, אמה צילמה אותם. לאחר מכן הן חזרו לכפרן.

בהזדמנות אחרת אמרה לה האם שהנאשם שואל עליה בטלפון, ואמר שיקנה לה בגדים וישלח לה. לאחר זמן מה אמה אמרה לה שהנאשם מבקש תמונות נוספות, שבהן עליה להיות בעירום ולהחזיק בננה, בתמורה לשליחת עוד כסף. אמה אכן הביאה בננה, הן ננעלו בחדר, היא הורידה את כל הבגדים ואז, עם האצבעות של אמה, הכניסה את הבננה בין הרגליים, בזמן שהאם מצלמת אותה. עוד באותו היום אמה שלחה את התמונות לנאשם באמצעות הלפטופ, ובתמורה הוא שלח מאה דולר ומתנות (טייצים, נעליים, מעיל).

מדי פעם היה הנאשם מתקשר ומבקש לדבר עמה בטלפון, ובקש שתוסיף ותצטלם עבורו. הקטינה הדגישה בדבריה בחקירה כי לא רצתה להצטלם, אבל אמה שכנעה אותה ואף אמרה לה שאסור לה לספר לאיש על כך.

בתמונות שהוצגו לקטינה בחקירתה (נספחים לת/118) היא זיהתה את עצמה ואת הנאשם, כמו גם את בית המלון, ואישרה כי אלו צולמו בידי אמה והנאשם.

5. בעדותה לפני בית המשפט בגאורגיה (ת/119) חזרה הקטינה על העובדות הנ"ל, אחת לאחת (תוך שהיא פורצת בבכי לקראת תיאור המפגש השני בבית המלון בטביליסי). היא הדגישה שהנאשם נגע באיבר מינה, כלומר "שם את היד" תוך כדי כמה צילומים, וכן כי ביקש שתשכב עליו כששניהם עירומים, כמו גם לאחוז באיבר מינו.

אקדים ואומר, כי גרסתה המפורטת של הקטינה, שהוגשה בהסכמה וללא צורך בזימונה ובחקירתה לפנינו (הסכמה דיונית שיש לברך עליה), לא רק שלא התבקשנו שלא לקבלה כאמינה, אלא שהיא נתמכת באופן חד משמעי בראיות מבית היוצר המופרע של האם ושל הנאשם - הצילומים עצמם.

6. האם העידה לפנינו ממקום מאסרה בגאורגיה באמצעות video conference. במהלך עדותה, הכרזנו עליה כעדה עוינת וקיבלנו את הודעותיה כפי שנמסרו במשטרה בגאורגיה (ת/121, ת/122). הודעותיה שם, כולל זו שנכתבה בכתב ידה (ת/122), כמו גם הודאתה המפורשת בבית המשפט בגאורגיה בכל העבירות שיוחסו לה, כפי שבאה לידי ביטוי בפסק הדין שם, שבו הורשעה ונשלחה ל-14 שנות מאסר (ת/120), משתלבות באופן מלא עם גרסתה של הקטינה ועם יתר הראיות (המאשימה מציינת בסיכומיה, כי מהרשויות בגאורגיה הוברר, שהאם לא הגישה כלל ערעור על פסק הדין). אין לי ספק שיש להעדיף גרסה מפורטת ראשונה זו, על פני העדות המתחמקת, המפותלת והמגומגמת שלפנינו, אשר במהלכה הודתה רק בחלק מהעובדות, תוך שהיא לא מספקת הסברים ליתר הראיות שהוצגו לה.

כך, בעדותה לפנינו סיפרה האם כי בין השנים 2010 - 2011 הייתה רשומה לאתר, שדרכו הכירה את הנאשם. באתר זה הופיעו תמונות שלה ושל הקטינה. לאינטרנט נכנסה באמצעות מכשיר הטלפון הסלולרי שלה. לטענתה, הייתה ביחסי ידידות עם הנאשם, שנמשכו יותר משנתיים. לדבריה, היא אכן אשמה, אבל הנאשם לא ביקש ממנה דבר (עמ' 60, 62 לפרוטוקול). בהמשך עדותה מסרה כי הנאשם הגיע לגאורגיה בחודש דצמבר 2011, והרצון בפגישה היה הדדי. בפגישה בבית המלון ביקש ממנה הנאשם לצלם את הקטינה במצב של עירום חלקי ומלא, והיא הסכימה לבקשתו. כשנשאלה מדוע הסכימה, ענתה שהקטינה זכרה שהן קיבלו ממנו הרבה טובות, כגון כסף שהיה שולח מדי חודש,

מחשב, ולכן לא התנגדה (עמ' 65 לפרוטוקול).

בעדותה חזרה בה האם מהגרסה שאותה מסרה בחקירתה אודות קיומו של הסכם ברור בינה לבין הנאשם, שלפיו היא נותנת את הסכמתה לשימוש הנאשם בגופה של הקטינה, כמו גם צילום תמונות פורנוגרפיות ושליחתן, ובתמורה שלח הנאשם כסף מידי חודש. עם זאת, היא שבה ומודה שהנאשם צילם את בתה, מתוך קשרי ה"ידידות", ומבלי שדובר על כסף (עמ' 67 - 68 לפרוטוקול).

אומר כבר עתה, כי הגם שיש לדחות גרסה מאוחרת ושקרית זו, אזי גם לו היו הדברים נכונים, לא היה בכך כדי לשלול את יסודות עבירת הסחר בבני אדם, שהיא עבירה שאיננה תלויה הסכמה או העדר הסכמה, תמורה או העדר תמורה, כפי שיפורט להלן.

מכל מקום, בהמשך עדותה הודתה האם כי הקטינה התנגדה למעשיו של הנאשם, ובכתה. כשנשאלה כיצד שכנעה את הקטינה להמשיך ולהצטלם עבור הנאשם, ענתה שליטפה ונישקה אותה וביקשה ממנה שתסכים, והגם שהנאשם לא אמר זאת מפורשות, הקטינה הבינה ממנה שאם לא ישלח כסף, הם ימותו ברעב (עמ' 68 לפרוטוקול).

האם התחמקה בצורה ברורה להעיד את מה שנראה בבירור בתמונות; כשהוצגו לה תמונות מתוך ת/73' טענה שהיא לא זוכרת, ומשעומתת עם כך שהוצגו לה תמונות גם במשטרה ושם זכרה לומר כי הנאשם הוא שנראה בתמונות מלטף את אזור איבר המין של הקטינה וכן נוגע עם פיו ולשונו באיבר מינה, טענה כי כרגע אינה זוכרת את התמונות, אבל יכול להיות שזה קרה, כי יש תמונות והיא לא יכולה להגיד אחרת (עמ' 73 - 74 לפרוטוקול).

בהמשך עדותה הוסיפה ונתנה תשובות תמוהות, שלא הותירו רושם אמין, בלשון המעטה, ושלא מתיישבות עם יתר הראיות. כך, למשל, סיפרה כי לאחר עזיבתו של הנאשם את גיאורגיה בחודש דצמבר 2011 שלחה לו תמונות של הקטינה רק לעיתים רחוקות. עוד הוסיפה, כי צילמה תמונות פורנוגרפיות של הקטינה לעיתים רחוקות, אך נהגה לעשות כן עוד לפני שהכירה את הנאשם, ואף נהנתה מכך (עמ' 76 לפרוטוקול).

אעיר, כי גם אם הם פני הדברים (ואני מטיל בכך ספק) אזי התנהלותה של האם מזוועה עוד יותר, ואין תמה אפוא שנהגה בבתה כחפץ, גם במהלך הקשר עם הנאשם.

בהמשך עדותה נכשלת האם ככל הנראה בלשונה ובהמשך ניסיונותיה לגמד את חלקו של הנאשם, ומודה כי קיבלה מהנאשם הנחיה לצלם את הקטינה עם בנות (עמ' 78 לפרוטוקול). היא גם התקשתה להסביר את הודעת ה-S.M.S ששלח לה הנאשם: **"... עכשיו אני הולך לבנק... נ היום תצלמי את הכוס שלה את הציצים שלה ושיראו את הפות שלה אני ממש מבקש ממך."** (מתוך ת/117).

כאשר נשאלה אודות המפגש בבית המלון, בחודש דצמבר 2012, והאם זה נכון שהסכימה שהנאשם יבצע בקטינה מין אוראלי ויגע באיבר מינה בתמורה לכסף, ענתה בתשובה מתחמקת אמנם, אבל לא שללה זאת: **"לא זוכרת אבל יכול להיות שכן היה דבר כזה"** (עמ' 80 לפרוטוקול).

היא גם אישרה כי קיבלה לאורך תקופת ההיכרות עם הנאשם סכום העולה על \$3,000 מהנאשם, כי חלק מהתמונות

של הקטינה צולמו על ידה בעזרת מצלמה שאותה קיבלה במתנה מהנאשם וכי קיבלה מהנאשם גם מחשב.

7. די לנו אפילו בדברים החלקיים והמגמתיים שאותם העידה האם לפנינו. דברים אלה, במצורף לעדותה הבלתי מעורערת של הקטינה, לצילומים, למסרונים ולהעברות הכספים, מבססים את האישומים כנגד הנאשם.

אעיר ואוסיף עם זאת, כי בהודעותיה במשטרה ובהודאתה בבית המשפט בגיאורגיה מוסרת האם תיאור מלא ומפורט, התואם אחת לאחת את גרסתה של הקטינה, והמדגיש את חלקו הפעיל במיוחד של הנאשם באירועים. היא מפרטת בהרחבה פרטים שיכולים להיות רק בידיעתה ובידיעת בתה, שלא יכולים להיות "מוכתבים" על ידי החוקרים. כך היא מתארת את האופן שבו הכירה את הנאשם באתר; את הודעתו של הנאשם שברצונו להגיע לגיאורגיה ולהיפגש עמה ועם הקטינה; את המפגש הראשון שבו צילם הנאשם את הקטינה מספר תמונות כשהיא לבושה; את הכסף שהיה שולח לה מדי פעם; את המפגש במלון "אמבסדור" שם הסכימה שהנאשם יצלם את הקטינה בעירום ויגע באיבר מינה עם ידו ולשונו, תוך שהוא "מביים" פוזות שונות עם פרטי לבוש מסוימים שהביא ובלעדיהם, בידיעתה שישלח לה כסף בתמורה לכך, ולמרות שבתה פחדה ובכתה; את תמונות העירום שהייתה מצלמת את הקטינה ומשתפת את הנאשם, שמצדו המשיך לשלוח לה כספים בתמורה; את העובדה שהקטינה התנגדה, אבל לבסוף נכנעה לרצון אמה; את שיחות הטלפון עם הנאשם שבהן פירט את בקשותיו; את המפגש הנוסף כעבור שנה, הפעם במלון "ציטדנישי", שבו שכנעה את בתה, למרות שהתנגדה, בכתה והייתה מפוחדת, להיענות לדרישותיו של הנאשם, שכללו בין היתר צילומי עירום, כולל תמונה אחת כשהקטינה שוכבת על הנאשם, וכן ביצוע מין אוראלי בקטינה, הכל במטרה להמשיך ולקבל ממנו כספים; את בקשותיו של הנאשם גם לאחר שחזר לישראל לעניין התמונות שעליה לצלם את הקטינה, לרבות החדרת בננה לאיבר מינה.

כאמור, הגם שאת הגרסה המלאה והנכונה לאירועים ראוי לחלץ מתוך הודעותיה של האם במשטרת גיאורגיה, ולקבלה בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות, לאור השתלבותה המלאה עם יתר הראיות, שמחזקות אותה, די לנו אפילו בעדותה לפנינו, שהגם שהייתה חסרה, לא הפריכה את גרסתה המפורטת והבלתי מעורערת של הקטינה, שהוגשה כאמור בהסכמה.

8. ואם לא די בכך, ניתן להפנות לת/117, שהוגש בהסכמה - תרגום של האזנות שבוצעו לשיחות ומסרונים של האם ושהועברו למאשימה בידי הרשויות בגיאורגיה במסגרת העזרה המשפטית בין שתי המדינות. ממוצג זה ניתן לראות כי התקיימו שיחות רבות בין האם לבין הנאשם; ניתן ללמוד זאת הן מתוכן הדברים המוצג והן מזיהוי מספרי הטלפון השייכים לנאשם (ת/15, ת/83, ת/102).

המדובר בשיחות בעלות אופי מיני מובהק, הקשורות ישירות לקטינה. כך, למשל, החל מעמ' 20 מתועדת שיחה ארוכה בין הנאשם לבין האם שבמהלכה הם מדברים ארוכות בין היתר על התמונות שאותן צילמה האם ועל מה הועבר לנאשם (בין היתר, בעמ' 37 מוסרת האם לנאשם שהיא מעבירה לו את התמונות עם הבננה). בהמשך מתנהלת ביניהם שיחה ארוטית שבקטעים רבים עוסקת בקטינה. בעמ' 39 יש תיעוד של שיחה, שמתוכנה ניתן להבין שהיא בין הנאשם לקטינה, ובה הקטינה מודה לו על "הכל" והנאשם מבקש ממנה שתצטלם עבורו בעוד תמונות רבות.

מתוך תכני המסרונים עולה תמונה ברורה הן בדבר היות הנאשם היוזם והן בדבר הזיקה בין הכספים שהעביר לבין

הצילומים שקיבל בתמורה. להלן מספר ציטוטים (מעמ' 63 - 75): "... נ שלחתי 100 דולר המספר הוא... תקחי את זה ותקני לה פרחים ושוקולד לזונה הקטנה שלי לפרח... נ לקחת? נ היום תצלמי את הכוס שלה ואת הציצים שלה שיראו את הפות שלה אני ממש מבקש ממך... או אהובי לקחתי וקניתי לה מה שהיא רצתה ואני כבר נוסעת אני במיניבוס... חיים שלי, יש שם כסף מאה דולר, קחי את המספר... לקחת... אני אוהבת אותך, תודה רבה, לקחתי... נתת לנ חמישים כמו שהבטחתי לה, ונראה אם כמו שהיא הבטיחה לי, ואם היא תקיים את זה, היא תרקוד לי סטריפטז, כמו שהיא אמרה לי... כפרה עליך את, אני רוצה שתדעי שתקני בננות ארוכות וכן תקני לה גרביונים בצבע ורוד, זה מתאים לה זה מתאים לה, מממ מתי אני אראה אותה... אח מתי יקרה כבר כשהזין שלי יגע בשפתיים של הכוס שלה... נ חיים שלי מה את עושה? אני רוצה לראות את הכוס של נ לעיתים קרובות ברגע זה, אני רוצה לגמור בפנים, מממ. אני כבר שלחתי את הכסף בדולרים."

וכל המוסיף גורע.

9. על מנת לבסס את עבירת האינוס, בשל החדרת איבר מינו או אצבעותיו של הנאשם לאיבר מינה של הקטינה, העבירה המאשימה קבצי מדיה לד"ר ריקרדו נחמן, וביקשה את חוות דעתו (ת/89, ת/89א', ת/90, ת/90א'); הוא אף העיד לפנינו. בת/89 קבע ד"ר נחמן כי במדיה הדיגיטלית שהועברה לעיונו מתועדת חדירת קצה פין וכמו כן החדרת אצבע חלקית בין שפות הפות ובין פלחי העכוז. בת/90 הוא מצוין כי מתועדת חדירה חלקית של אצבע בין שפות הפות וכנראה מין אוראלי של גבר לקטינה. בחקירתו הנגדית הוצגו בפניו התמונות מתוך ת/90 ומשנשאל אם הוא יכול לומר בוודאות של 100% שמה שהוא רואה שם זה החדרה של אצבע אל איבר מין, השיב, במידה של ציניות (מתבקשת, יש לומר): "לפי הידע שלי באנטומיה כן" (עמ' 39 לפרוטוקול).

מכל מקום, גם אני באותה דעה כד"ר נחמן; צפייה באותה מדיה (כמפורט גם בטבלה דלעיל, בקטעים המודגשים) מלמדת על חדירת קצה פין בין שפות הפות (רואים זאת טוב יותר בסרטון, ולא בתמונות) ועל החדרת אצבע אל איבר מינה של הקטינה. ברור גם שמדובר באצבעות ידו של הנאשם, אותה יד (גברית) שעליה הוא עונד את טבעת נישואיו...

10. כאמור, לא רק האישום השני (בנוגע לחומרים שפורטו לעיל, שנתפסו בחזקתו של הנאשם) איננו יכול להיות מוכחש למעשה, אלא כך גם האישום השלישי (בנוגע להפצת דברי תועבה מתיבת הדוא"ל שהייתה בשימוש של הנאשם). המדובר בממצאים שנמצאו מניתוח תיבת הדוא"ל בכתובת salo7me@walla.com כפי שבוצע בידי מומחי המחשבים ביחידה החוקרת במשטרת ישראל.

מהראיות עולה באופן חד משמעי כי המדובר בתיבת דוא"ל שהייתה בשימוש של הנאשם ועל כן ברור כי כל מה שהופץ ממנה הופץ על ידי הנאשם. רפ"ק אודי שפרן, ראש צוות החקירה, העיד כי החקירה החלה בעקבות מידע שהתקבל מרשויות אכיפה בחו"ל לגבי הפצה של תמונות בעלות תכנים פדופילים. המידע נגע לתיבת דואר בחברת וואלה, וכן ל"לוגים" (רשומות התייעוד) של כתובות אינטרנט (IP) שמהם בוצע חיבור לאותו חשבון שהפיץ את החומרים. לפיכך החלה המשטרה לחקור בכיוון של מי השתמש באותן כתובות IP ומי משתמש בתיבת הדואר בוואלה (עמ' 19 לפרוטוקול). בעקבות קבלת המידע פנתה המשטרה לבית המשפט בבקשה למתן צו לקבלת נתוני תקשורת בקשר לשלוש כתובות IP, אשר עלו מהמידע ושמהם היו התחברויות לתיבת הדואר של וואלה (ת/8, ת/8א'). המדובר בכתובות ובתאריכים הבאים: 109.67.198.39 בתאריך 10.10.12; 109.64.226.227 בתאריך 17.10.12; 213.8.116.131 בתאריך 16.10.12. בתשובה לצו קיבלה המשטרה את המענה המפורט בת/28: הלקוח אשר השתמש בכתובת 213.8.116.131 בתאריך 16/10/12 הוא מנועי אריה קרול בע"מ (המעסיק של הנאשם); הלקוח שהשתמש בכתובות

109.64.226.227 ו- 109.67.198.39 הוא נסתלטשבילי רוסדן (אמו של הנאשם).

עדות אמו של הנאשם במשטרה (ת/116 - הוגשה בהסכמה) לימדה, כי היא משלמת על האינטרנט בבית, אך לא משתמשת במחשב. מי שעושים כן הם הנאשם ואשתו. מידעים נוספים שהתקבלו מוואלה ומבזק בינלאומי הראו, כי מנוי ה- ADSL רשום על שמו של הנאשם, וכי ההתחברויות לתיבת הדוא"ל היו או מאותו הקו, או ממרחב כתובות בחולון, או ממרחב כתובות בגיאורגיה (באותם מועדים שבהם שהה הנאשם שם) (ת/26, ת/27, ת/29, ת/30, ת/31, ת/31א', ת/55, ת/58).

אם לא די בכך, מבדיקת המחשבים הניידים והטלפון הסלולרי שנתפסו אצל הנאשם ביום מעצרו עלה כי במחשבו של הנאשם נמצאו אלפי איזכורים לתיבת הדוא"ל הנ"ל, מיילים רבים הופנו אל האם, התיבה מופיעה ברשימת אנשי הקשר בטלפון הסלולרי של הנאשם ומתיבת המייל האמורה נשלחו לאנשים שונים תמונות של הקטינה (ת/40, ת/63, ת/72, ת/93, ת/94, ת/100, ת/104).

לא מתעורר אפוא כל ספק באשר לזהות המשתמש בתיבה והמפיץ חומרים באמצעותה.

11. את החומרים שהופצו באמצעות התיבה ניתן לאתר מתוך המוצגים, שהוגשו בהסכמה. המאשימה ריכזה אותם הן בכתב האישום והן בטבלה (המפורטת והמדויקת) הבאה:

שם המשתמש	תיבת הדואר אליה הועבר החומר	תאריכי הפרסום	התכנים שהועברו או הוצעו על ידי הנאשם	המוצג
White water	White-water@bk.ru	אוקטובר 2012 - נובמבר 2012	מספר פעמים, תמונות ותכנים בעלי אופי פדופילי	ת/32
Andy jones	Jones.andy93@yahoo.com	אוקטובר 2012	מר ג'ונס מתעניין בביקור בגאורגיה ע"מ לפגוש ילדות מתחת לגיל 10 לצורך קיום יחסי מין, הנאשם מציע את שירותיו כמלווה ודורש 100 אירו ליום ו-350 אירו למפגש עם ילדה - בנוסף הנאשם מעביר לו תמונות פדופיליות	ת/34 ת/38
Monty Claris	montyclaris@yahoo.com	ינואר 2013	שבעה מקרים של תמונות פדופיליות של הקטינה; מעבר לכך מבקש \$5 עבור כל תמונה ו-\$50 עבור סרט של 3 דקות.	ת/37

48/ת 71/ת (דוח) תפיסה 50/ת	התקני Usb עם סרטונים פדופילים תמורת \$500. שולח תקצירים של סרטים עם תכנים פדופילים.	נובמבר 2012 עד פברואר 2013	MarcoScholz@gmx.ch
בדיקת פתק דואר רשום שנמצא אצל הנאשם בבית נשלח לשווייץ			
114/ת			
עדות תמרי, אשתו של הנאשם לא מכירה את השם ש' 42			
1/35/ת	תמונות בעלות תכנים פדופילים.	אוקטובר - נובמבר 2012	abc96@tlen.pl
2/35/ת	מציע להחליף תמונה תמורת תמונה	אוקטובר - נובמבר 2012	a2405@libero.it
5/35/ת	תמונות פדופיליות של הקטינה	אוקטובר 2012	Andrew-kolosov@bk.ru
6/35/ת	מציע להחליף תמונות פדופיליות	נובמבר 2012	Afragag254@gmail.com
7/35/ת	מציע להחליף תמונות פדופיליות בתמורה לתמונות אחרות או למכור תמונות פדופיליות כמפורט: תמונה = 5 יורו, סרט 3 דקות של הקטינה בערום מלא = 50 יורו, סרט של עצמו עם הקטינה ב- "full 100 = "action יורו. התשלום באמצעות pay או western union pal	אוקטובר 2012	Spacecoebay248@gmail.com
8/35/ת	מציע למכור תמונות פדופיליות של הקטינה	אוקטובר 2012	aristofene@gmail.com
9/35/ת	קובץ עם עשרות תמונות פדופיליות	אוקטובר 2012	Ashish70086@gmail.com
10/35/ת	קובץ עם עשרות תמונות פדופיליות	אוקטובר 2012	.aurumvitrum@gmail.com
11/35/ת	קובץ עם עשרות תמונות פדופיליות	אוקטובר 2012	cccarloosssantosss@gmail.com
13/35/ת	חמש תמונות פדופיליות של הקטינה.	אוקטובר 2012	Dinowood11@gmx.de

hazeleyesguy@gmail.com	אוקטובר 2012	סדרה של 10 תמונות בהם מצולמת ילדה כבת 10 בחלקן הילדה מצולמת בלבוש מלא מחוץ לבית ובחלקן בעירום בתוך בית כולל יחסי מין עם גבר.	ת/35 (14)
Litte_girl_dreamer@web.de	אוקטובר 2012	מציע למכירה תמונות וסרט של הקטינה, תמורת תשלום כספי של 5 אירו לתמונה ו100 אירו לסרטון בן 3 דקות.	ת/35 (16)
Ksenia-petrova@mail.ru	אוקטובר 2012	3 תמונות פדופיליות של הקטינה	ת/35 (17)
xxdortmundboyxx@hotmail.de	אוקטובר 2012	3 תמונות פדופיליות של הקטינה	ת/35 (18)
montyclairs@yahoo.com	אוקטובר 2012	מציע למכירה תמורת 100 יורו סרט באורך 3 דקות באיכות HD, בו רואים את הקטינה מאוננת	ת/35 (19)

12. הנאשם התקשה כמובן להתמודד מול מסכת ראייתית ענפה וברורה כל כך.

כבר בראשית חקירתו, עת נלקח לבדיקה פסיכיאטרית, פנה הנאשם לשוטר ששמר עליו ואמר לו "וואי באיזה בוך אני נכנסתי... אני נגעל בעצמי מהמעשים שעשיתי, אני מביע חרטה על הדברים שעשיתי... אני אניע לגיהנום על הדברים שעשיתי..." (ת/96). ניתן לראות בכך ראשית הודאה. בהמשך בחר הנאשם בדרך כלל לשמור על זכות השתיקה. עם זאת, בתשאול מיום 9.4.13, שתועד ותומלל (ת/2א'), השמיע הנאשם אמירות מפלילות, כגון שה"טריגר" למעשים הפדופילים היה כי עבר תקופה של דיכאון (אשתו לא יכלה להיכנס להריון) והסרטים (צילום וצפייה) סחפו אותו לתוך עולם אחר, סוג של בריחה; ילדות "עושות לו את זה"; בעת שביקר בגיאורגיה פגש את האם ואת הקטינה: "או שנגעתי בה באמת... צילמנו, היא צילמה".

בנוסף לכך, במספר הזדמנויות במהלך חקירתו במשטרה התפרץ הנאשם ואמר כי "הוא אבוד" וכן ביקש למות (ת/11, ת/15, ת/17, ת/18, ת/81).

13. בתגובתו לכתב האישום לא יכול היה כמובן הנאשם לכפור בממצאים, אך ניסה לצמצם את הקשר בינו לבין ממצאים אלה למינימום, וכפר בביצוען של עבירות כלשהן.

עם תום פרשת התביעה בחר הנאשם להעיד. במהלך עדותו בבית המשפט השמיע לראשונה גרסה שזכרה לא בא בשום הזדמנות קודמת, אפילו לא בעת חקירתה הנגדית של האם לפניו. בקטעים הרלוונטיים לאישומים סיפר הנאשם כיצד התפתח קשר ידידותי ואינטימי בשיחות שנוהלו בינו לבין האם. הוא אף שיתף אותה בפרטים אישיים שאותם לא סיפר לאיש. הנאשם העיד בעדותו שכשהיה בן 4 עבר אונס על ידי שכניו, זוג אחים, דבר שלא סיפר למשפחתו. עוד סיפר שכשהיה בן 6 אביהם של האחים שרף למשפחתו את הבית.

לדבריו, האם התאהבה בו, ואף הציעה לו לבוא לחיות עמה ועם בתה בכפר. לטענתו, האם סיפרה לו שהיא נוטה לנודיזם, ואף מצלמת את בתה בעירום. הנאשם, למרות חששו, "הסתקן" וביקש לראות את התמונות. לדבריו הוא "נגעל מהן" אבל בגלל סקרנות רצה יותר לחקור בהן (עמ' 102 לפרוטוקול). לא היה לו הסבר מדוע לא ניתק את הקשר עם האם (עמ' 103 לפרוטוקול), אך מיד בהמשך טען שהאם איימה עליו שאם לא ימשיך בקשר עמה, היא תגרום לו לאבד את אשתו (עמ' 104 לפרוטוקול). אדגיש שוב, אין זכר לטענה זו קודם לכן, והאם לא עומתה בנוגע לכך בעת חקירתה הנגדית.

אני דוחה את טענת ה"סחיטה" מכל וכל; אין לה גם שום ביטוי בתוכן השיחות והמסרונים שהוחלפו בין הנאשם לאם.

בהמשך עדותו תיאר הנאשם את המפגשים בבתי המלון, המעיט בנסיבות שהובילו לצילומים, תיאר זאת כ"גלישה" לאחר שתיית אלכוהול, וכפר בכל מגע מיני עם הקטינה. בסוף חקירתו הראשית בחר הנאשם שלא לתת גרסה ולא להתייחס לאישומים השני והשלישי.

חוסר האמינות המוחלט ששידורה עדותו של הנאשם במהלך החקירה הראשית התעצם במהלך החקירה הנגדית. כך, למשל, הנאשם הכחיש כי בחקירותיו במשטרה הראו לו תמונות, אך משהוצגו לו הודעות שבהן הראו לו תמונות כמו למשל ת/5 טען הנאשם "**אני לא זוכר שראיתי את התמונות**" (עמ' 120 לפרוטוקול). בהמשך זכר הנאשם רק שראה סרטון שכלל לא ידע כי הוא קיים ולכן הרגיש לא טוב. כיצד לא ידע שהוא קיים, שעה שסרטון זה נמצא בדיסק-און-קי שאיתו הלך הנאשם לעבודתו ביום המעצר (הוגש במסגרת הראיות המוסכמות - ת/73א)? אדגיש, כי בדיסקים המתעדים את ההודעות שנגבו מהנאשם (ת/4, ת/5, ת/6) ניתן לראות את הצגת התמונות לנאשם. ברור אפוא כי עדותו בעניין זה הייתה שקרית והעמידה את כל עדותו באור שלילי ביותר.

הנאשם נשאל מדוע, כשהוצג לו הסרטון בת/5, הוא בחר בתגובתו לשפוך מים על המחשב - ולא הצליח להסביר זאת (עמ' 129 לפרוטוקול). לדבריו, משהוצג לו הסרטון אמר "**שהוא רוצה למות ושיהרגו אותו**" כי חשש שהסרטון יגיע לעיני אשתו. משנשאל מדוע אם כך בחר להחזיק את הסרטון הזה בביתו העלה טיעון מופרך, שלפיו כלל לא ידע על קיומו. גם לגבי התמונות הרבות שנתפסו אצלו, משנשאל מדוע העביר את התמונות לדיסק-און-קי מסר כי רצה לפנות מקום בכרטיס הזיכרון, אך משנשאל מדוע לא מחק את התמונות השיב: "**לא יודע אין לי תשובה**" (עמ' 131 לפרוטוקול).

הנאשם גם העז לומר במהלך חקירתו הנגדית (עמ' 137 לפרוטוקול) כי הצילום היה "משחק" שלו ושל האם, והילדה השתתפה איתם כי היא פשוט "הייתה במקום", רצתה בדברים ולא התנגדה.

באשר לכספים, הנאשם אישר בחקירתו ששילם לאם כ- 3,000 דולר ושמדובר בהרבה כסף (עמ' 139 לפרוטוקול). לדבריו עשה כן בגלל שהיה ביניהם קשר חברי, אך נאלץ לאשר שלמרות שהתכתב באתר עם קרוב למאה איש לא שלח לאף אחד נוסף כספים כלשהם (עמ' 140 - 141 לפרוטוקול).

בהמשך חקירתו הנגדית טען הנאשם כי אינו זוכר שליטף את איבר מינה של הקטינה, וגם לא ממש זכר עירום, אלא רק "**שדיברנו וצילמנו**" (עמ' 142 לפרוטוקול). משהוצגה לו תמונה שבה ניתן לראות אותו מסיר את תחתוניה, אמר שיכול להיות שזה הוא; כשהערנו לו שכולם רואים שזה הוא, השיב "**אם רואים אז רואים**" (עמ' 144 לפרוטוקול). כשנשאל

מדוע הוריד לקטינה את התחתונים או למה הוא עירום, השיב: "לצילום". בהתייחס לתמונה 85 מתוך ת/73 (הדיסק השני בתיקית DCIM), שבה נראה הנאשם עירום והקטינה מחזיקה באיבר מינו, טען הנאשם כי הוא לא יודע אם זה הוא וכי הוא "לא זוכר שקרה דבר כזה" (עמ' 145 לפרוטוקול). כשהוצגה לו תמונה 109 מתוך ת/73 (הדיסק השני בתיקית DCIM) שבה הוא נראה מלקק את אבר מינה של הקטינה - תגובת הנאשם הייתה ש"לא בא לו" לראות את התמונות האלה...

אחרי עדות כזו, במיוחד על רקע מה שאפשר לראות בתמונות ובסרטונים, לא ניתן להאמין ולו למילה אחת שיוצאת מפיו של הנאשם.

בהמשך נחקר הנאשם בקשר לאישום השלישי. הנאשם הכחיש כי העביר צילומים לאחרים, אך שלל אפשרות שאשתו או אמו העבירו את התמונות (עמ' 152 לפרוטוקול). הנאשם הכחיש שתיבת הדואר salo7me@walla.com הינה תיבת מייל בשימוש. יחד עם זאת, לא ידע להסביר את הממצא בת/40 שלפיו היו התחברויות רבות מהמחשב שנתפס בביתו לתיבת הדואר הזו (עמ' 154 לפרוטוקול) וגם לא הצליח להסביר כיצד מאותו מייל נשלחו, בין היתר, תמונות של הקטינה, תמורת תשלום (עמ' 155 לפרוטוקול).

14. אני קובע אפוא שכל העובדות שפורטו בכתב האישום הוכחו ברמת וודאות של מעבר לכל ספק סביר.

פרשנותו של דבר חקיקה - עבירת הסחר בבני אדם

15. שעה שבפרשנותו של חוק מדובר, יש להתחקות אחר תכליתו, הסובייקטיבית והאובייקטיבית. "תכלית זו היא המטרות, היעדים, האינטרסים, הערכים, המדיניות, והפונקציה שהחוק נועד להגשים" (אהרן ברק, **פרשנות תכליתית במשפט**, 398 (2003)). את התכלית אנו למדים מלשון החוק, מההיסטוריה החקיקתית, מחוקים רלוונטיים קשורים, מהרקע החברתי הכללי ומעקרונות היסוד של השיטה המשפטית (להרחבה ראו שם, בעמ' 399 - 421; כן ראו דנ"פ 10987/07 **מדינת ישראל נ' כהן** (13.5.08)).

בנוסף, כידוע, פירושו של טקסט משפטי אינו מתמצה רק בהבנת לשונו. הפרשן אינו אך בלשן, ועליו לחלץ מתוך המובן הלשוני את המובן המשפטי, זה שמגשים באופן הראוי והנכון ביותר את התכלית שהטקסט נועד להשיג.

החוק הפלילי איננו יוצא דופן במובן זה. כבר נפסק כי "גישתנו מעוגנת בכללי הפרשנות המקובלים. כללים אלה גורסים, כי כל נורמה מתפרשת על-פי תכליתה... תפישה פרשנית זו חלה גם בתחום הפלילי" (ע"פ 6696/96 **כהנא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 535, 590 (1998)).

עם זאת, המשפט הפלילי מתייחד בכך, שלאור הפגיעה האפשרית בחירותו של הפרט, יש לתת משקל, שעה שמאזנים בין התכליות השונות, לשיקול של זכויות האדם של הנאשם. היבט זה מוצא את ביטויו בהוראת סעיף 34כא לחוק: "ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין".

ראו גם: אהרן ברק "על פרשנותה של הוראה פלילית" **מחקרי משפט** יז 347 (2002).

בית המשפט העליון חזר והבהיר לאחרונה, ברע"פ 7036/11 **מדינת ישראל נ' חורי** (24.4.14) (פסקאות 42 - 44) כי:

"חרף חשיבותה של הגנה רחבה על הערך החברתי, גם הגנה זו כפופה לפרשנות המקובלת בדיני עונשין. פרשנות זו מאזנת בין הצורך בהגנה על הערך החברתי המוגן בעבירה, לבין עקרון החוקיות, שאחת מתכליותיו היא למנוע הרחבה של האיסור הפלילי מעבר לגבולות שנקבעו בחוק. בחוק העונשין, איזון זה בא לידי ביטוי בסעיף 34כא... סעיף 34כא מעגן את הפרשנות התכליתית בפלילים. פרשנות זו היא דו-שלבית. בתחילה בוחן בית המשפט אילו מבין הפרשנויות המוצעות מגשימה את תכלית הנורמה האוסרת, ולאחר מכן, מבין פרשנויות אלה בורר בית המשפט את זו שמקלה עם הנאשם (ע"פ 6696/96 **כהנא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (1) 535, 550 (1998) (להלן ע"פ 6696/96 **כהנא**)). במסגרת השלב הראשון, בו נבחנות הפרשנויות המוצעות השונות, נדרש בית המשפט ללשון החוק ולתכליתו (דנ"פ 1558/03 **מדינת ישראל נ' פאוזת אסד**, פסקאות 15-18 לפסק דינו של הנשיא ברק (7.6.2004)). כאמור, תכליתה של נורמה אוסרת מסוימת היא הגנה על ערך חברתי מסוים (ע"פ 6696/96 **כהנא**, בעמ' 550, פס' 7)".

(אע"פ, כי בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דין זה נדחתה - דנ"פ 3080/14 **חורי נ' מדינת ישראל** (19.11.14)).

עם זאת ברור, שהוראת סעיף 34כא הנ"ל רלוונטית, רק שעה שמדובר במספר פרשנויות אפשריות וסבירות, כולן באותה רמה של סבירות, בהתאם לתכליתו של החוק; אם מסתבר, שישנה רק פרשנות לגיטימית אחת, או שהאפשרויות השונות אינן בעלות אותה רמת סבירות, לאור התכלית, לא יוכל הנאשם להתבסס על סעיף זה.

כך נפסק, בין היתר ברע"פ 6382/11 **קאדריה נ' מדינת ישראל**, פסקה סז (9.6.13):

"מן האמור עולה, כי פרשנותו של בית המשפט המחוזי עולה בקנה אחד עם התכלית העומדת ביסוד סייג השכרות, וממילא אין להיעתר לפרשנותו של צבישב. אוסיף, כי גם בהוראת סעיף 34כא לחוק העונשין... אין כדי לשנות ממסקנה זו, שכן 'רק כאשר פירושה של הנורמה, על-פי תכליתה, מעלה מספר פירושים אפשריים שכל אחד מהם מגשים באופן סביר את תכליתה של הנורמה, נכנס עקרון הפירוש המקל עם הנאשם לפעולה' (רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ** [פורסם בנבו] (2010), בפסקה 114 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה; ראו גם עניין כהן, בפסקה 9 לפסק דינה של הנשיאה ביניש); ועוד נאמר, כי 'גם קיומן של מספר אפשרויות פרשניות סבירות אינו מספיק לצורך החלת דוקטרינת הפירוש המקל. התנאי להחלת הפירוש המקל עם הנאשם הוא כי 'כפות המאזניים מאויינות', קרי: לא ניתן להכריע נכונה בין אפשרויות פרשניות סבירות שונות ולהעדיף אחת על פני אחרות מבחינת מידת התאמתן להשגת תכליתה של הנורמה הפלילית ... החלת הכלל הפרשני המקל מותנית, אפוא, לא רק בקיום מספר אפשרויות סבירות לפירוש הנורמה, אלא בקיום מספר אפשרויות המצויות ברף סבירות זהה מבחינת התאמתן לתכלית הנורמה. רק אז, יש לבחור בפירוש המקל כאמור' (שם, בפסקה 115). משנמצא, כי פרשנותו של צבישב - בניגוד לפרשנותו של בית המשפט המחוזי - אינה עולה בקנה אחד עם תכליתו של סייג השכרות, אין הוא יכול להיבנות מהוראת סעיף 34כא לחוק העונשין".

לא ז' אף ז' - "הצורך החברתי הקיים להילחם בתופעות הפסולות של זנות וסחר בבני אדם למטרות זנות, מצדיק ככלל ליתן לעבירות אלו ולעבירות הנוספות שנועדו להשיג מטרות דומות פרשנות שיהא בה להקיף, ככל שהלשון מאפשרת זאת, את שלל ההתנהגויות הקשורות בהן..." (ע"פ 5863/10 גוטייר נ' מדינת ישראל פסקה 15 (11.7.11)).

הגעתי למסקנה כי בענייננו ישנה רק מסקנה פרשנית סבירה אחת, ולפיכך לא יכול הנאשם להיבנות מהוראת סעיף 34כא. המאשימה טענה בתיק זה כי עבירת הסחר בבני אדם טומנת בחובה קשת רחבה של מצבים, שאינם בהכרח תלויי מקום, הסכמה או תמורה, וכי בנסיבות המקרה ברור שנרקמה עסקה בין האם לבין הנאשם להשתמש בגופה של הקטינה כבחפץ, הן לצורך מאווייו של הנאשם וכן לצורך סחר בצילומיה. הנאשם, לעומת זאת, טען שאין להרחיב את העבירה למצבים של רכישה "רגילה" של שירותי מין, שנעשתה בארץ מחייתה של הקטינה, ללא כפייה וללא התנגדות. דעתי כדעת המאשימה. אפרט.

16. נפנה אפוא תחילה למילותיו של סעיף 377א לחוק, ונפרשן על רקע תכליתו. חשוב להדגיש כי הסעיף מצוי בפרק י', סימן ז' לחוק. פרק י' עניינו "פגיעות בגוף"; סימן ז' עניינו "פגיעה בחירות"; וכך מורה לנו הסעיף, שכותרתו היא "סחר בבני אדם":

"

377א. (א) הסוחר באדם לשם אחד מאלה או הסוחר באדם ומעמידו בכך בסכנה לאחד מאלה, דינו - מאסר שש עשרה שנים:

(1) נטילת איבר מאיברי גופו;

(2) הולדת ילד ונטילתו;

(3) הבאתו לידי עבדות;

(4) הבאתו לידי עבודת כפייה;

(5) הבאתו לידי מעשה זנות;

(6) הבאתו לידי השתתפות בפרסום תועבה או בהצגת תועבה;

(7) ביצוע עבירת מין בו.

(ב) נעברה עבירה לפי סעיף קטן (א) בקטין, דינו של עובר העבירה - מאסר עשרים שנים.

(ג) המתווך לסחר באדם כאמור בסעיף קטן (א), בין בתמורה ובין שלא בתמורה, דינו כדין הסוחר באותו אדם.

(ד) בסעיף זה, 'סחר באדם' - מכירה או קניה של אדם או עשיית עסקה אחרת באדם, בין בתמורה ובין שלא בתמורה". (ההדגשות שלי - א.ז.).

17. בע"פ 10489/06 עופר נ' מדינת ישראל (14.1.10) סיכם בית המשפט העליון את הרציונל הטמון בעבירה זו, באלו המילים:

"הערך המוגן בנורמה פלילית זו טמון באינטרס החברתי לבער את נגע הסחר בבני אדם למטרות זנות, אשר הולך ומתפשט בעולם ואף בישראל, ולשלול בכל אמצעי מוסדי אפשרי את התופעה של קנייה ומכירה של בני אדם כדי לנצלם למטרות מין... התכלית הטמונה ביסוד נורמה פלילית זו, שעניינה למגר את תופעת הסחר בבני אדם, הביאה להרחבה של הגדרת מושגי 'המכירה והקנייה' לצורך עיסקות העסקה בזנות בדרך הכוללת כל סוג עסקה המביאה להקניית זכות 'רכושית' מכל סוג שהוא לאדם אחד כלפי אחר (ע"פ 11196/02 פרידנטל נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 40 (2003) (להלן: ענין פרידנטל)). לענין זה, אין נפקא מינה מהו אופי 'הזכות הקניינית' העוברת מיד ליד, ובלבד שנוצרת זיקה רכושית של אדם אחד על גופו של אחר. במסגרת זו, גם להגדרת התמורה הנדרשת בעבירה ניתנת פרשנות רחבה; (ע"פ 1609/03 בוריסוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1) 55 (2003) (להלן: ענין בוריסוב)). התמורה כוללת לא רק כסף או שווה כסף, אלא גם כל שירות או טובת הנאה הניתנים במסגרת העסקה. הסחר מתבצע משעה שנקשרת עסקה, בין שהתמורה שולמה ובין אם הוסכם שתינתן בעתיד... יסודות העבירה פורשו בהרחבה בפסיקה, ובין היתר, נוצקו למונחים 'קנייה', 'מכירה' ו'תמורה' המשמעויות הרחבות ביותר, באופן שיכללו כל עסקה בתמורה כלשהי, המעניקה לאדם 'זכות רכושית' או 'זיקה קניינית' מכל סוג כלפי אדם אחר המשמש אובייקט לעסקה... בענין סולומון הובהר כי 'זכות רכושית' בהקשר זה אינה הזכות במובנה המשפטי המקובל, אלא מונח שהושאל 'לצורך תיאור הפרקטיקה העבריינית המבקשת לנכס זיקה קניינית בגופם של בני אנוש' ומתוך כך, ממילא אין להבינה אלא כמטאפורה ולפרשה בהתאם להקשר הדברים (ע"פ 5905/04 סולומון נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (9.10.07); דנ"פ 5357/07 פישר נ' מדינת ישראל (3.7.07))" (פסקאות 39 - 40 לפסק הדין).

18. ואכן, אם נפנה מבטנו להצעת החוק (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 91) (איסור סחר בבני אדם), התשס"ו - 2006, הצ"ח 231, עמ' 236 (26.1.06)) נמצא בדברי ההסבר, בין היתר, את התכליות הבאות:

"... ישראל חתמה ביום 14.11.2001 על הפרוטוקול למניעה, מיגור וענישה של סחר בבני אדם... וכן על הפרוטוקול בדבר סחר בילדים, זנות של ילדים ופורנוגרפיה של ילדים... שנועדו להילחם, בין השאר, בתופעות אלה... החוק המוצע נועד בעיקרו לשרת כמה מטרות: ראשית, להעניק כלים לשיפור המאבק בסחר בבני אדם ולהגנה על קרבנותיו, גם כשמדובר בסחר למטרות שאינן עיסוק בזנות. שנית, להתאים את החקיקה הישראלית לאמנות בין-לאומיות שעליהן חתמה מדינת ישראל... מוצע להשתמש במונח 'סחר באדם' ולהגדיר את המונח 'סחר' בצורה רחבה הכוללת מכירה, קניה או עסקה אחרת באדם, בתמורה או שלא בתמורה. הגדרה רחבה זו נועדה להבהיר שאין זה חשוב מה סוג העסקה הנעשית באדם ואם היא עומדת בקריטריונים של מכר במשפט האזרחי, שכן ההגדרה חלה גם לגבי עסקאות בלא תמורה דוגמת העברת בני אדם ב'מתנה' או ב'השאלה'. בכך תואמת ההצעה את רוח פסיקת בית המשפט בפסק הדין ע"פ 11196/02 פרידנטל...". (ההדגשה שלי - א.ז.).

19. עבירה זו נבדלת מעבירת הסרסרות; עבירת הסרסרות למעשי זנות אוסרת על עריכת עסקאות שבהן אדם אחד מנצל אדם אחר ומפיק רווחים משירותי המין שמעניק האדם האחר העוסק בזנות; עבירת הסחר בבני אדם אוסרת על עריכת עסקאות באדם גופו והעברתו מיד ליד כאובייקט שניתן לרכוש בו זכויות בתמורה כספית או אחרת לשם הגשמת אחת המטרות המנויות בסעיף 377א(א).

כמו כן, אין המדובר בצריכת זנות, שאינה מהווה עבירה; בעסקת זנות מעורבים שניים, נותן השירות ומקבלו, ואיש לא עובר מיד ליד כאובייקט. בעבירת סחר לא מעורבים שניים, אלא שלושה; במקרה שלנו - העסקה נרקמה בין הנאשם לבין אמה של הקטינה, ואילו הקטינה עברה מיד ליד (מידי אמה לידי הנאשם) משל דמתה לחפץ.

בהקשר זה יש להוסיף ולומר, כי אותה החפצת ה"אובייקט" לא חייבת להיות לצמיתות ואף לא בהכרח לתקופה ממושכת; די ב"זכות שימוש", אפילו קצרה ואפילו ללא עקירת ה"אובייקט" ממקום שהייתו, ובלבד שמדובר בהחפצת אותו אדם לאחת מהמטרות הפסולות, המנויות בסעיף 377א(א).

בפרשה זו, כמפורט בהרחבה לעיל, הוכח כי הנאשם רקם עסקה עם האם שהביאה להקנייתו של הקטינה לנאשם כ"זכות רכושית". תמורתה הייתה שהנאשם קיבל זכות שימוש בגופה של הקטינה לעשות בה ככל העולה על סטיותיו; הוכח כי הנאשם הביא את הקטינה לידי השתתפות הן בפרסום תועבה והן בהצגת תועבה, ואף ביצע בה עבירות מין. בנוסף, הוכחה מעבר לכל ספק סביר גם זיקה ישירה בין הכספים שהועברו ע"י הנאשם לאם לבין "זכות השימוש" שניתנה לנאשם בקטינה (הוכחה זו הינה בבחינת למעלה מן הצורך, שכן סעיף העבירה כולל עסקה: "בין בתמורה ובין שלא בתמורה" והדבר עולה גם מתכלית החוק שהובאה לעיל). על הכוונה למכור את הצילומים בכסף ניתן ללמוד גם מעצם העובדה שכך עשה הנאשם בפועל, בבחינת סוף דבר מעיד על ראשיתו.

בנוסף, והגם שהעדר הסכמה אינו יסוד מיסודות העבירה, אדגיש כי "הסכמת" קטין בגילה של הקטינה לאו הסכמה היא; מה גם שמהראיות עולה בבירור שהקטינה הביעה את התנגדותה מספר פעמים, ובחלק מהצילומים ניתן לראות אותה נרתעת, נגעלת ובוכה. בכך רק מתחזק אלמנט ה"החפצה" של גופה בידי האם והנאשם.

עבירת האינוס

20. בכתב האישום ייחסה המאשימה לנאשם מעשים של החדרת אצבעות ואיבר מין לאיבר מינה של הקטינה; אין המדובר בענייננו בחדירה מלאה אלא בחדירה אל בין שפתי הפות. מעשים אלו הוכחו, כפי שפורט בפרק הראיות לעיל.

מהבחינה המשפטית, יש בכך כדי לקיים את עבירת האינוס, כהגדרתה בסעיף 345 לחוק. המינוח "**בועל**" מוגדר בסעיף כך: "**המחדיר איבר מאיברי הגוף או חפץ לאיבר המין של האישה**".

בע"פ 1484/10 **אבו חאמד נ' מדינת ישראל** (22.10.12) נקבע (בפסקה ד' לחוות-דעתו של כב' השופט אליקים רובינשטיין), כי:

"על פי פסיקה עקבית לעניין בעילה, לשם ראשית חדירה לאיבר המין 'די בקיומו של 'מגע' עם איבר המין של האשה, התחלת חדירה, ואין הכרח בחדירה של ממש אל תוך איבר המין של קרבן מעשה אינוס... הנזק הפסיכולוגי, הנגרם מחדירה כפויה, אינו מבחין בין החדרה למחצה, לשליש או לרביע או לכזו אשר אינה משאירה סימנים' (השופט אילן בע"פ 9165/98 דסה נ' מדינת ישראל...). ראשית חדירה מקיימת את יסוד הבעילה (ראו ע"פ 2694/09 פלוני נ' מדינת ישראל... ע"פ 7082/09 פלוני נ' מדינת ישראל... שם נאמר מפי השופט הנדל 'חדירה לאיבר המין של האשה ללא הסכמה, היא היקפה אשר יהא, מהווה עבירת אינוס'... נוטה אני לומר כי קשה מאוד לקבוע עובדתית לא אחת מה ההבדל - המועט בעליל - שבין נגיעה באיבר המין לבין ראשית חדירה, וסבורני כי ככל שהנגיעה היא בפתח איבר המין תוכל להיחשב חדירה".

אני קובע שהמגע של איבר מינו של הנאשם ושל אצבעותיו של הנאשם עם איבר מינה של הקטינה, כפי שנראה במוצגים שפורטו לעיל, עונה על דרישת החדירה (זאת, הגם שהקטינה לא השתמשה בעדותה בביטוי "חדירה" לאיבר המין, ייתכן שמתוך בושה ומבוכה או מחמת חוסר הבנה; כאמור, די לנו, בהקשר זה, בצילומים).

תחולת הדין הישראלי על עבירות-חוץ

21. באשר לחלק מהעבירות שנכללו באישום הראשון יש לדון בסוגית תחולת הדין הישראלי על עבירות-חוץ.

לפי סעיף 15(א) לחוק, "דיני העונשין של ישראל יחולו על עבירת-חוץ מסוג פשע או עוון, שנעברה בידי אדם שהיה, בשעת ביצוע העבירה או לאחר מכן, אזרח ישראלי או תושב ישראל...".

סעיף 15(ב) מאמץ את הסייגים לתחולה, המפורטים בסעיף 14(ב) ו- (ג). הסייג המפורט בסעיף 14(ב)(1) דורש שהעבירה שבוצעה בשטח הנתון לשיפוט של מדינה אחרת "היא עבירה גם לפי דיני אותה מדינה". עם זאת, סעיף 15(ב)(5) מוציא את עבירת הסחר בבני אדם לפי סעיף 377א מגדר העבירות הטעונות "הדדיות". לפיכך, גם לו היה מדובר אך בעבירת-חוץ, אין חובה להוכיח שהעבירה היא גם עבירה שם (הגם שהדבר הוכח ע"י המאשימה).

כך או כך, עבירת הסחר בענייננו היא עבירת-פנים, לפי סעיף 7(א)(1) לחוק, שהרי היא "עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל". במקרה שלנו, נעברה מקצתה - גיבוש ההסכמות עם האם מלכתחילה והבאת הקטינה להשתתפות בפרסום תועבה באמצעות התשלומים והמתנות - בתוך שטח ישראל. לעניין זה די כי חלק מהיסוד העובדתי של העבירה התרחש בישראל (ע"פ 4391/03 אבו ריא נ' מדינת ישראל (13.12.05)).

להשלמת התמונה אציין כי סעיף 14(ב)(2) דורש "שאין חל לגבי העבירה סייג לאחריות פלילית לפי דיני אותה מדינה", וסעיף 14(ב)(3) מחייב ש"האדם לא זוכה כבר ממנה באותה מדינה או, אם הורשע בה, לא נשא את העונש שהוטל עליו בגללה".

באשר לעבירות שבוצעו בגופה של הקטינה בגיאורגיה - המאשימה הגישה לבית המשפט (בהסכמה) חוות דעת לגבי הדין הזר מאת המומחית עוה"ד גב' מיה חונגר (ת/97, ת/97א, ת/98) (להלן: "המומחית"). בחוות דעתה של המומחית נקבע, בין היתר ולענייננו, כי המעשים המתוארים בכתב האישום הם עבירה גם על פי הדין הגאורגי - כך באשר להחדרת

אצבע לאיבר מין, החדרת אצבע לתחילת איבר מין, חיכוך איבר מין זכרי בין פלחי העכוז של מתלוננת, וכן נשיקת איבר מין חשוף של קטינה.

המומחית גם מציינת, כי סחר בבני אדם, סחר בקטינים, ופרסום הפצה וייצור חומר תועבה הינן עבירות פליליות לפי החוק הגאורגי, כי לא קיימים סייגים לאחריות הפלילית בגין עבירות אלה וכי תקופת ההתיישנות לא חלפה.

עוד יצוין, כי ערב הגשת כתב האישום הנאשם לא זוכה או הורשע בגין העבירות; בהמשך הסתבר שהנאשם נידון בהעדרו בגאורגיה בגין חלק מהעבירות שבגין הועמד לדין בתיק זה (ת/120), אך אין חולק שלא נשא את העונש שאותו הטיל עליו בית המשפט הגאורגי.

22. המלומדים ש"ז פלר ומ' קרמניצר, במאמרם "הצעת חלק מקדמי וחלק כללי לחוק עונשין חדש ודברי הסבר תמציתיים" **משפטים** יד 127, 202 - 203 (1984), מתייחסים לסייג סעיף 14 לחוק וכותבים:

"מבחינת ברירת הדין, התחולה היא בעלת אופי שיורי, מכוח הוראה מפורשת - סעיף 14(ב); היא מותנית בפליליות כפולה - היא צריכה להוות עבירה לפי דיני המקום בו נעשתה - הן in abstracto (מבחינת יסודותיה) והן in concreto (מבחינת אי התקיימות סייג לאחריות פלילית)..."

המלומדת מרים גור-אריה, במאמרה "הצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי), התשנ"ב - 1992" **משפטים** כד 9, 19 (1994) מוסיפה:

"ההצעה משקפת את העמדה שלפיה לא יהיה זה הוגן להגביל את התנהגותם של אזרחים או תושבים שלנו כשהם מצויים מחוץ לשטח המדינה באופן שיחייב אותם להתנהגות שונה מזו הנהוגה במקום במקרים שבהם ההתנהגות אינה עבירה שם. כשהם יוצאים מחוץ לשטח המדינה, החובות הפורמליות המוטלות עליהם יהיו בהיקף המכתיב דין המקום שבו הם מצויים..."

23. על פי חוות הדעת של המומחית, על פי הדין הגאורגי לא נכלל אקט של החדרת אצבעות לאיבר המין בהגדרת עבירת האינוס לפי סעיף 137 לחוק הגאורגי, אלא הוא נכלל בגדר סעיף 138 לחוק הגאורגי שכותרתו "פעולה אלימה בעלת אופי מיני" (מזכירה את העבירה של "מעשה מגונה").

לעניות דעתי, ובהתבסס גם על הרציונל שהודגש בדברי המלומדים הנ"ל, יש לפרש את סייג הפליליות הכפולה ("היא עבירה גם לפי דיני אותה מדינה") באופן שאין די שהמעשה מקים עבירה כלשהי באותה מדינה, אלא שישנה חפיפה בין יסודות העבירה, או, למצער, התאמה של היסודות העיקריים, המגלמים את ליבת העבירה.

יתרה מכך, אין כוונת הסייג הנ"ל לכך שאם מיוחסת לנאשם עבירת אינוס, למשל, אזי די להראות שבספר החוקים של אותה מדינה מצויה עבירת אינוס; הסעיף נוקט אמנם לשון "עבירה", אך הכוונה היא ל"מעשה העבירה" (ראו והשוו בסעיף 15: "... בשעת עשיית העבירה..."; ראו גם יעקב קדמי, **על הדין בפלילים** 31 (2004): "... העבירה שנעברה מהווה עבירה גם לפי דיני המדינה האחרת, לאמור: אותו מעשה מהווה בעת ובעונה אחת עבירה לפי דיני

העונשין של ישראל ולפי הדין הפלילי בארץ שבה נעברה העבירה בפועל...").

כך לא נטיל על הישראלי שביצע עבירת-חוץ חייב רחב יותר "מהיקף שמכתיב דין המקום שבו הוא היה מצוי", בלשונה של פרופ' גור-אריה.

אגב, לטעמי, אין מניעה, במקרה הפוך, להטיל על הישראלי חייב מצומצם יותר. נניח שהחדרת אצבע לא הייתה מקימה עבירת אינוס בישראל, אלא רק מעשה מגונה (ובה הוא היה מואשם), ואילו במדינה שבה ביצע הישראלי את המעשה, מדובר היה בעבירת אינוס. במקרה כזה, לא הייתה מניעה להרשיע את הישראלי בעבירה שבה הואשם כאן, מעשה מגונה, שכן יסודותיה ממילא נכללים בעבירת האינוס.

מכל מקום, אינני מקבל את אופן הצגת הדברים בידי המאשימה, שלפיה "על בית המשפט הישראלי לשפוט על פי הדין הישראלי ולא על פי הדין הגיאורגי", שהרי הדין הישראלי (סע' 14 - 15 לחוק) מכפיף את עצמו, במקרה זה, לדין הגיאורגי.

עם זאת, היה והמעשה מקים עבירה קלה יותר במדינה הזרה, ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה זו, כמובן ככל שהיא מהווה עבירה גם בדין הישראלי.

כך, לדוגמא (אם כי שונה בנסיבותיה), בפרשת לינור אברג'יל ושלמה נור, הועמד הנאשם לדין (בין היתר) בעבירת חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, לפי סעיף 374 לחוק; העבירה בוצעה באיטליה, והסתבר כי בחוק האיטלקי ישנה רק עבירת חטיפה. בית המשפט הישראלי עשה את ההתאמה הנדרשת, והרשיע את הנאשם בעבירת חטיפה "בלבד", לפי סעיף 369 לחוק העונשין הישראלי (תפ"ח (מחוזי-תל-אביב) 5016/99 **מדינת ישראל נ' נור שלמה** (6.10.99)).

24. לפיכך, אני בדעה כי בגין מעשהו זה של הנאשם - החדרת אצבעות לאיבר מינה של הקטינה - יש להרשיעו בעבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348 לחוק.

לעומת זאת, בגין החדרת איבר מינו של הנאשם בין שפתי הפות של הקטינה אין כל מניעה להרשיעו בעבירה של אינוס; גם בחוק הגיאורגי החדרת איבר המין מהווה אינוס; ברגע שהיסוד העובדתי ("חדירה") זהה, ניתן להרשיע בגין אותה עבירה, גם אם הפרשנות שניתנת לביטוי זה היא פרשנותו, פרשנות בית המשפט בישראל.

העבירות הנוספות

25. גם יתר מעשיו של הנאשם, המתועדים בתמונות ובסרטונים - נגיעות בגופה של הקטינה, אילוצה לאחוז באיבר מינו ונישוקה על פיה - הם מעשים מגונים מובהקים, הן בפן העובדתי והן באשר ליסוד הנפשי (הטענה, שלפיה המעשים, שלעיתים הסתיימו בכך שהנאשם בא על סיפוקו, היו אך "משחק", איננה ראויה להתייחסות).

26. הנאשם הואשם גם בעבירה של שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה, לפי סעיף 214(ב) לחוק, אשר לפיו **"המשתמש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה, או המשתמש בקטין בהצגת תועבה, דינו - מאסר שבע שנים."**

גם כאן ניתן לומר שמדובר בעבירת-פנים, שהרי חלק מהיסוד העובדתי של העבירה (עשיית הפרסום - קבלת צילומי הקטינה ושליחתם לאחרים) התרחש בישראל. אין גם ספק בדבר התקיימותם של היסודות העובדתי והנפשי של העבירה, לאור כל מה שפרטתי לעיל.

אעיר, כי החוק איננו מגדיר "תועבה" מהי; ההחלטה, האם חומר מסוים הוא חומר תועבה אם לאו, נתונה להכרעתו של בית המשפט בכל מקרה נתון, שיעריך את החומר על פי קנה המידה המקובל בציבור. אזכיר בהקשר זה בדיוק את אמירתו הידועה של שופט בית המשפט העליון האמריקאי Potter Stewart בפרשת *Jacobellis v. Ohio*, 378 U.S. (1964) 184, שעה שנוזקק להגדיר obscenity מהי, וקבע: **"...I know it when I see it"**.

כאן, בענייננו, שעה שמדובר בילדה, אין ספק שמדובר בתועבה.

27. בנוסף, הפצת התמונות שבהן מצולמים קטינים באמצעות המייל, הצעתן למכירה ומכירתן (כמפורט באישום השלישי, שהוכח) מהווה עבירה נפרדת של פרסום והצגת תועבה, לפי סעיף 214(ב) לחוק, אשר לפיו **"המפרסם פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, לרבות הדמיית קטין או ציור של קטין, דינו - מאסר חמש שנים."**

לסיכום

28. לאור כל האמור לעיל הגעתי למסקנות הבאות:

א. בתמונות ובסרטונים, שנתפסו בחזקתו של הנאשם, ניתן לראות את הנאשם, את הקטינה ואת אמה, ובחלק מהסרטונים גם לשומעם. אלו הן הראיות המשמעותיות והחזקות ביותר, שאינן משתמעות לשתי פנים, ושיש בהן, אפילו כשהן לעצמן, לבסס באופן חד-משמעי את ההאשמות העיקריות.

ב. גרסתה המפורטת של הקטינה, כפי שנמסרה במשטרה ובבית המשפט בגיאורגיה, הוגשה בהסכמה וללא צורך ביזמונה ובחקירתה לפנינו (הסכמה דיונית שיש לברך עליה); לא רק שלא התבקשנו שלא לקבלה כאמינה, אלא שהיא נתמכת באופן חד משמעי בראיות האחרות.

ג. הודעותיה של האם כפי שנמסרו במשטרה בגיאורגיה, כמו גם הודאתה המפורשת בבית המשפט שם בכל העבירות שיוחסו לה, משתלבות באופן מלא עם גרסתה של הקטינה ועם יתר הראיות, ויש להעדיפן על פני העדות שהעידה לפנינו, שאישרה רק את עיקרי הדברים, באופן חלקי ביותר.

ד. מהשיחות והמסרונים שהוחלפו בין האם לנאשם ניתן להתרשם מאופי מיני מובהק, הקשור ישירות לקטינה. מתוכן

הדברים עולה תמונה ברורה הן בדבר היות הנאשם היוזם והן בדבר הזיקה בין הכספים שהעביר לבין הצילומים שקיבל בתמורה.

ה. התמונות והסרטונים מלמדים על חדירת קצה איבר המין של הנאשם בין שפות הפות של הקטינה ועל החדרת אצבעו אל איבר מינה, אקטים המהווים אינוס, לפי הדין בישראל.

ו. מתיבת דוא"ל שהייתה בשימוש של הנאשם הופצו חומרי תועבה, ובהם צילומים של הקטינה, לאחרים.

ז. גרסאותיו של הנאשם נעו בין ראשית הודאה לבין הכחשות מבולבלות, מגומגמות ומופרכות.

ח. כל העובדות שפורטו בכתב האישום הוכחו ברמת וודאות של מעבר לכל ספק סביר.

ט. עבירת הסחר בבני אדם אוסרת על עריכת עסקאות באדם גופו והעברתו מיד ליד כאובייקט שניתן לרכוש בו זכויות לשם הגשמת אחת המטרות המנויות בסעיף 377א(א). במקרה שלנו - העסקה נרקמה בין הנאשם לבין אמה של הקטינה, ואילו הקטינה עברה מיד ליד (מידי אמה לידי הנאשם) משל דמתה לחפץ.

אותה החפצת ה"אובייקט" לא חייבת להיות לצמיתות ואף לא בהכרח לתקופה ממושכת; די ב"זכות שימוש", אפילו קצרה ואפילו ללא עקירת ה"אובייקט" ממקום שהייתו, ובלבד שמדובר בהחפצת אותו אדם לאחת מהמטרות הפסולות, המנויות בסעיף 377א(א).

גם הזיקה הישירה בין הכספים שהועברו לבין "זכות השימוש", הוכחו אף הם (בבחינת למעלה מן הצורך, שכן סעיף העבירה כלל אינו כולל יסודות אלה).

י. עבירת הסחר בענייננו היא עבירת-פנים, שהרי נעברה מקצתה - גיבוש ההסכמות ורקירת העסקה עם האם מלכתחילה והבאת הקטינה להשתתפות בפרסום תועבה באמצעות התשלומים והמתנות - בתוך שטח ישראל. גם אם נאמר שמדובר בעבירת-חוץ, אזי התמלאו כל הדרישות כדי להרשיע את הנאשם בה.

יא. יש לפרש את סייג הפלילות הכפולה בנוגע להכרה בעבירת-חוץ ("היא עבירה גם לפי דיני אותה מדינה") באופן שאין די שהמעשה מקים עבירה כלשהי באותה מדינה, אלא שישנה חפיפה בין יסודות העבירה בדין הישראלי ובדין מקום ביצוע העבירה, או, למצער, התאמה של היסודות העיקריים, המגלמים את ליבת העבירה.

יב. על פי הדין הגאורגי לא נכלל אקט של החדרת אצבעות לאיבר המין בהגדרת עבירת האינוס לפי סעיף 137 לחוק הגיאורגי, אלא הוא נכלל בגדר סעיף 138 לחוק הגאורגי שכותרתו "פעולה אלימה בעלת אופי מיני" (מזכירה את העבירה של "מעשה מגונה"). לעומת זאת, החדרת איבר מינו של הנאשם לאיבר המין של הקטינה (אפילו בין שפתי הפות) מקימה עבירה של אינוס.

יג. גם יתר מעשיו של הנאשם, המתועדים בתמונות ובסרטונים - נגיעות בגופה של הקטינה, אילוצה לאחוז באיבר מינו ונישוקה על פיה - הם מעשים מגונים מובהקים, הן בפן העובדתי והן באשר ליסוד הנפשי.

יד. הנאשם עבר גם עבירות של שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה, לפי סעיף 214(ב) לחוק, ושל פרסום והצגת תועבה, לפי סעיף 214(ב) לחוק.

29. אציע אפוא לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

א. סחר בבני אדם (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 377א(א) (6) ו- (7) בנסיבות סעיף קטן (ב) לחוק;

ב. אינוס - עבירה לפי סעיף 345(1) ו- (3) בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק;

ג. מעשה מגונה (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) וכן לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק;

ד. שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 214(ב1) לחוק;

ה. החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 214(ב3) לחוק;

ו. פרסום וניסיון פרסום תועבה ובו דמותו של קטין (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 214(ב) לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק.

אבי זמיר, שופט

כב' השופטת דותן - אב"ד:

אני מסכימה.

שרה דותן, שופטת

אב"ד

השופט ירון לוי:

אני מסכים.

ירון לוי, שופט

סוף דבר

30. החלטנו להרשיע את הנאשם בעבירות שלהלן:

א. סחר בבני אדם (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 377א(א) (6) ו- (7) בנסיבות סעיף קטן (ב) לחוק;

ב. אינוס - עבירה לפי סעיף 345(1) ו- (3) בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק;

ג. מעשה מגונה (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) וכן לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק;

ד. שימוש בגופו של קטין לעשיית פרסום תועבה (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 214(ב1) לחוק;

ה. החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 214(ב3) לחוק;

ו. פרסום וניסיון פרסום תועבה ובו דמותו של קטין (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 214(ב) לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק.

ניתנה היום, כ"ד בטבת התשע"ה (15 בינואר 2015), במעמד הצדדים.

ירון לוי, שופט

אבי זמיר, שופט

שרה דותן, שופטת
אב"ד